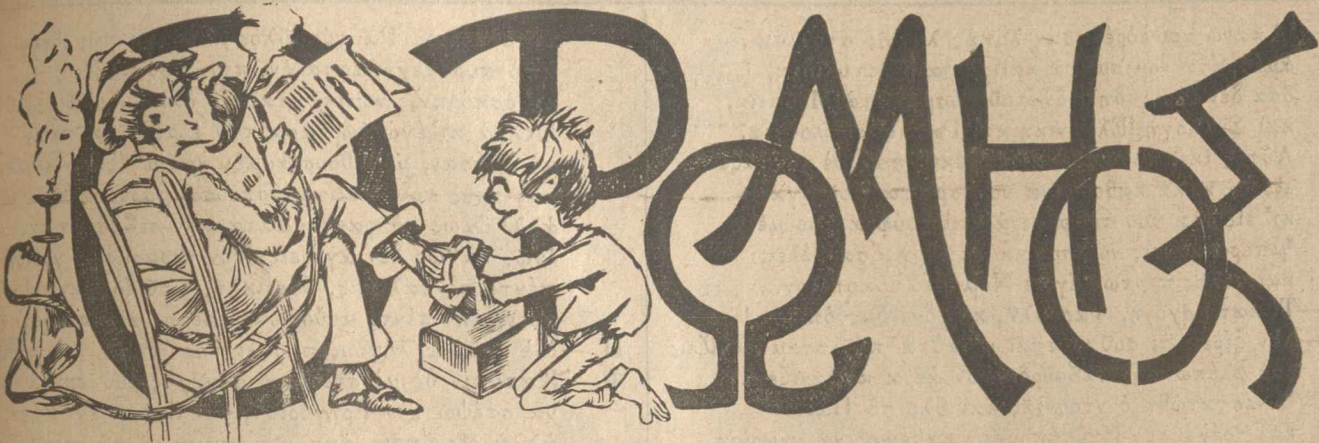

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Μηνός Μαρτίου είκοσιέξι
και 'στό Παρίσι καθείς ἄς τρέξη.

Διακόσα λογαριάζω
και 'στά 'ψηλά κυττάζω.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
δ καθένας νέτος σκέτος.

—Τί έπαθες, βρέ Φασουλῆ, και μούρχεσαι τρεχάτος;
—Τιμή και δόξα, Περικλῆ, εις τών Ρωμηών τò κράτος.
'Ο κύριος Ραυτόπουλος, αυτός ο νέος 'Ελλην,
άνήκων εις τών ποιητών τήν τρυφερὰν ἀγέλην,
γνωρίζων δέ τήν Γαλλικὴν καθὼς και ἄλλας γλώσσας
και συλλογᾷς ποιητικᾷς κατὰ καιρούς εκδώσας,
αὐτός ο νέος ο λεπτός κι' ἀμούστακος ἀκόμα,
ο συμπαθὴς εις τήν μορφήν, τò εἶδος και τò χρώμα...
—Πές μου λοιπόν τί έκανε;..
Αὐτός λοιπόν ο 'Ελλην,
ο ἀφαντος γενόμενος ὑπὸ χρυσῇ νεφέλῃν,
ο ταπεινός ὑπῆκοος τοῦ Γεωργίου πρώτου
κι'έντός του φέρων ένστικτα γενναίου πατριώτου,
αὐτός ο λάτρης τών Μουσῶν, ο τόσο ντιλικάτος,
όπου τὰ Κρυσταλλώματα εξέδωσεν έσχάτως...
—Μ' έλύσσαξες, αντίχριστε, ὡς πού νά 'πῆς τί τρέχει...
—'Ο κύριος Ραυτόπουλος, πού τόνομά σου έχει,

γιατί νομίζω Περικλῆς πῶς λέγεται κι' εκείνος,
αὐτός πού λές ο τζέντλεμαν, ο έχαμνός, ο σπίνος,
ο ψάλτης ο ρωμαντικός τοῦ τρόμου και τῆς φρίκης,
κι' ὑπάλληλος τῆς 'Εθνικῆς θαρρῶ Βιβλιοθήκης...

Π.—Λέγε, μωρέ, για νά μή φᾶς σπηλιάρι ἀπό τώρα.

Φ.—Αὐτός ο νέος Περικλῆς, τών 'Αθηνῶν ἡ ψώρα,
αὐτός ο πολυμήχανος τῶντι δικηγόρος,
ο ρέπορτερ ο ἀφανής και ο λιμοκοντόρος...

Π.—Λέγε, ἄλλοιῶς τήν ἔραχες...

Φ.—Δουλειὰς μεγάλας κανει
και τώρα κλέπτης διεθνῆς διάσημος ἐφάνη.
Αὐτός, ὡς λέγουν, ἔκλεψε και τὸ έδω Μουσείον
καθὼς και καταστήματα πολλὰ τών Παρισίων,
τὸν Φεαρδὰν και τὸν Ρωλέν, πρὸς τούτοις δέ και ἄλλους,
συμπατριώτας 'Ελλήνας καθὼς και Ἀγγλογάλλους,
καθὰ φησι περὶ αὐτοῦ ἡ τών ἀνθρώπων γνώμη,
κι' ἔμας τούς δύο μοναχὰ δέν ἔκλεψε ἀκόμη.

Ἀπάνω του εὑρέθησαν λογῆς λογῆς στολίδια,
ἀμέτρητα νομίσματα καὶ χίλια δακτυλίδια,
ὅσα δὲν ἔχουν δηλαδὴ τοῦ κόσμου τὰ Μουσεία,
καὶ Συλλογὴ Ἑλληνικὴ καὶ Γαλλικὴ πλουσία.
Αὐτὸς ἐκεῖ ποῦ κάθεται καὶ ἐκεῖ ποῦ σὲ κυττάζει
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νομίσματα σου βγάζει
καὶ εἰς ὅλα του τὰ φανερά καὶ κρύφια του μέλη
ἔμπορεῖ κανεὶς νομίσματα νὰ εὕρῃ ὅσα θέλει,
καὶ τέλος πάντων ἔγινε Νομισματοκοπεῖον...

Π.—Τί κατασχύνῃ, Φασουλῆ, καὶ ὄνειδος ὁποῖον!

Φ.—Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται μὲ αὐτὰ ποῦ τσαμπουνίζεις
καὶ βλέπω πῶς καθουρδιστὸν ἀέρα κοπανίζεις.
Ἀνεστατώθῃ ὁ ντουνιῶς καὶ ὅλο τὸ Παρίσι
καὶ τρέχει τὸν Ραυτόπουλον καθέννας νὰ γνωρίσῃ,
καὶ ἐξύπνησαν εἰσαγγελεῖς μὲ τὴν Ἀστυνομίαν,
καὶ ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε μὲ τόσῃ προθυμίᾳ
φωτογραφίαν νὰ ἰδῇ τοῦ ταπεινοῦ τοῦ δούλου,
καὶ ὁ κόσμος ὅλος συζητεῖ περὶ τοῦ Ραυτοπούλου,
ἡ δὲ πατρίς 'στὸ τέκνον της χλωρὰς μυρσίνας στρώνει,
παντὸς δὲ κλέπτου ἡ σικιὰ τὸν κατακαμαρώνει,
ἀλλ' ἐτοιμάζομαι καὶ ἐγὼ νὰ πάω 'στὸ Παρίσι
νὰ τὸν γνωρίσω τέτ' ἀ τέτ' καὶ αὐτὸς νὰ μὲ γνωρίσῃ,
καὶ ἂς μὲ χάσουν πρὸς καιρὸν αἱ προσφιλεῖς Ἀθηναίαι...

Π.—Μὰ τοῦτος ὁ Ραυτόπουλος, βρὲ Φασουλῆ, ποῖος εἶναι;

Φ.—Σοῦ λέγω, φίλε Περικλῆ, πῶς Ἑλλήνιν εἶναι μόνον,
ἀνατραφεὶς καὶ ἀνδρωθεὶς 'στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
καὶ ἀναπνεύσας ὡς ἡμεῖς τῶν Ἀθηνῶν τὴν αὔραν,
πολλάκις δὲ συγκινηθεὶς μὲ τὴν Ἀγίαν Λαύραν,
διὰ τοῦ ἔθνους ὁμιλῶν τὴν πάλαι ἱστορίαν,
διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐλευθερίαν,
Ἑλλήν καὶ αὐτὸς καθὼς ἡμεῖς καὶ τρυφερὰ καρδιά,
θαυμάζων τὰ κειμήλια τῆς σμίλης τοῦ Φειδία,
Ἑλλήν καὶ αὐτὸς καθὼς ἡμεῖς μὲ πνεῦμα καὶ μὲ ζῆλον,
κατὰ κλεπτῶν δημηγορῶν καὶ ἀρχαιοκαπήλων,
ὕμνων τὰ τόσα τρόπαια τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων
καὶ χύνων μαῦρα δάκρυα 'στοὺς τάφους τῶν προγόνων.
Τοιοῦτος ὁ Ραυτόπουλος συντόμως, Περικλέτο,

καὶ τίποτ' ἄλλο δι' αὐτὸν τὸν κλέπτην δὲν προσθέτω.

Π.—Ὡστε λοιπὸν εὐρήκαμε τὸν κλέπτην δίχως ἄλλο.

Φ.—Ὡς πρὸς αὐτὸ, βρὲ Περικλῆ, ἀκόμη ἀμφισβάλλω,
γὰρ τοῦτο ἐτοιμάζομαι νὰ πάω σὲ ταξεῖδι,
χωρὶς κανέναν συγγενῆς ἢ φίλου νὰ μὲ ἴδῃ,
διὰ ν' ἀκούσω τὰς σοφὰς τοῦ Ραυτοπούλου ρήσεις
καὶ νὰ τοῦ κάμω μερικὰς σπουδαίας ἀνακρίσεις.

Π.—Μὰ πῶς σ' ἐφάνη, Φασουλῆ, καὶ ἡ χθεσινὴ παράτα;

Φ.—Καὶ πάλι ἐμαζεύθησαν τοῦ ἔθνους τὰ φουσάτα
καὶ ἡ Λαύρα κατεφλόγιζε τοῦ κόσμου τὰς καρδίας,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος μετὰ τῆς συνοδείας
ἐπῆγε 'στὴν Μητρόπολιν κατὰ τὰ εἰωθότα
καὶ οἱ παππάδες ἔψαλαν καὶ εἶπαν τὰ εἰκότα.
Καὶ ἀπὸ τὸν λόφον τῶν Νυμφῶν ἐβρόντησαν κανόνια
καὶ πάλιν ἐξυμνήθησαν τσαμπάζια καὶ μνηλιόνια
καὶ τρόπαια ἐστήθησαν καὶ ἀκούεται ἀψίδες
καὶ λόγους ἐξεφώνησαν οἱ τρελλο-Κωνσταντῆδες,
καὶ εὐθὺς ἀνεπετρώθησαν τὰ ὄνειρα τῶν δούλων,
ὁ δὲ Βουρναζὸς ἔτρεχε μεθ' ὅλων τῶν Συμβούλων
καὶ 'στῶν προγόνων τοὺς σοροὺς κατέθετε στεφάνους,
καὶ βέλη ἐτοξεύθησαν πικρὰ εἰς τοὺς τυράννους,
ὁ δὲ Φιλήμων, Περικλῆ, μὲ ὅλον τοῦ τὸν πόνον
ἔβγαλε πιά τὸ ἄχτι τοῦ 'στοὺς τάφους τῶν προγόνων,
καὶ ἐπήγαιναν καὶ ἤρχοντο αἱ δόξαι μας καὶ αἱ νίκαι,

καὶ ὁ κύριος Ραυτόπουλος μ' ἐφάνη πῶς ἐπῆγε
ἀπὸ πυροτεχνήματα ἐνώπιον τοῦ πληθους
καὶ ἐσκύρπιζε νομίσματα καὶ δακτυλίδια.
Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐώρτασα τὴν ἐορτὴν καὶ πάλιν
μὲ λύσαν, μ' ἐνθουσιασμόν καὶ μ' ἐξαίφνης
καὶ πρὸς τοὺς τάφους ἔσπευσα βαρὺ τὸ βῆμα
ἀλλ' ὅμως τὰ φαντάσματα τῶν σεβαστῶν προγόνων
ἐνῶ, καθὼς δὲν ἀγνοεῖς, τὸν περασμένον χρόνον
πέντε πεντάλφαις, Περικλῆ, μοῦ ἔδωκαν καὶ
τρεῖς ἐπὶ πέντε μοῦ ἔδωσαν ἐφέτος μὲς 'στὴν μάστιγι.

Π.—Μὲ ἄλλους λόγους παροῖ τῆς πῆρας, βρὲ γέροντα;

Φ.—Κατόπιν δὲ μὲ στέφανα μονάχος μοῦ ἐπέταξε
νὰ στέψω τὸν Γρηγόριον, τὸν Κοραῖ καὶ ἄλλους
ἀλλὰ εἰς ὅποιο ἀγαλμα ἐπῆγα νὰ τὸ στέψω
μὲ παρεκάλει, Περικλῆ, θερμῶς νὰ μὴ τὸ κλέψω.
Μὰ καὶ 'στῆς Ἀκροπόλεως τοὺς ἀπορρογῶντες
ἐκάθισα καὶ ἐξύμνησα τοὺς Μαρθωνομάχους,
καὶ ἀφοῦ τὸ κάλλος ἔψαλα τῆς γλυπτικῆς τέχνης
δύο κενώσεις ἔκαμα παρὰ τὸ Ἐρεχθεῖον,
καὶ ἀντίκρυσα μὲ θαυμασμόν τὰ τεῖχη τῶν ἑλλήνων
καὶ τρεῖς Καθεῖρους, Περικλῆ, ἐσούφρωσα μὲ τὴν
κατόπιν δ' ἀντιστάσεως οὐδεμιᾶς μὴ οὐσίας
κατέθρονα καὶ δύο τρεῖς φανούς τῆς πρωτογενείας.
Ἐνῶ δ' ἡ πόλις σύμπασα κατεφωταγωγεῖτο
καὶ κίνησις εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν δύο ὁρίων ἦν,
ὁ δὲ Φιλήμων ἔτρωγε ἀπάνω 'στὸ Παλάτι
μὲ τὸν Μεγαλειότατον ψωμί ποῦ λὲν καὶ ἄλλοι
κυττάζω τοὺς κονσπιρατέρ' μαζὶ μὲ τὸν Δεδάλειον
καὶ τότε πιά 'στ' ἀληθινὰ μ' ἐπῆγε ριπιτιδὶ
καὶ ἐτρούπωσα, βρὲ Περικλῆ, μὲ ὅσιν σουδαρίων
'στὸ νέον οὐρητήριον τὸ τοῦ βουλευτηρίου,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπρόσμενα τὸ κούνημα νὰ γίνῃ
καὶ εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον ρουθοῦν νὰ μὴ μείνῃ.
Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πάμπολλοι μέγαλοι εἶχαν τρεῖς
καὶ οἱ μὲν θαρραλεώτεροι ἐγύριζαν 'στὸν δρόμον
οἱ δὲ δειλοὶ καθὼς ἐμὲ κλειστοὶ ἐντὸς τοῦ ἀλάτου
ἐπρόσμεναν τὸ κούνημα νὰ γίνῃ τοῦ Στεφανίου.
Ἐξαίφνης ὅμως, Περικλῆ, σικιὰς κυττάζω μαρμαίρων
καὶ ἀκούω συριγμοὺς ὀξεῖς εἰς τὰς πνοὰς τῆς αἰῆτος
καὶ ὑφόνονται πατριωτῶν ροπαλοφόρων γείρες
καὶ ἄνευ λόγου τὸν λαὸν πυροβολοῦν κλητῆρας
καὶ τρέχουν ἀποσπάσματα μετὰ πολλῶν ἐρίων
καὶ ἀκούω ποδοβολητὸν καὶ βρυχηθμὸν καὶ κτύπον
καὶ πόλεμος ἐμφύλιος ἀνάπτει παραχρῆμα
καὶ πίπτει νέα ὑπαρξὶς τῶν Καννιδάων ὕμνων
καὶ μ' αἶμα ἐορτάζεται καὶ μὲ σκληρὰς ἀγρίας
ἡ ἐορτὴ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας,
καὶ θρηνηδοῦσ' ἀκούεται ἡ τῆς Ἑλλάδος μαρτυρία
καὶ σοβαρὸν τὸ κούνημα λαμβάνει χαρακτῆρα,
καὶ ἀντὶ γελῶτων ἐορτῆς καὶ χαρμῶν καὶ κινήσεων
κυττάζω βασιλευσάν τὴν φρίκην καὶ τὸν τροπικόν
καὶ ἄγρια ταρασσονται 'στῶν καρδιῶν τὰ βάθη
τὰ μίσση τὰ κομματικὰ καὶ τόσα φάλα παύση,
αὐτὰ ποῦ ἔφαγαν αὐτὴν τὴν δύσμοιρον πατρίδα
καὶ τὴν κατεστιγμάτισαν μὲ ἄτιμον κηλίδαν.
Ἐσὺ τί λὲς γὰρ ὅλ' αὐτὰ;...

Π.—Ἐγὼ θρηνώ καὶ ἐπὶ τὴν ἑλπίδα.

καὶ δέχομαι τὰ φάσκελα τῶν σεβαστῶν προγόνων.

Φ.—Παρατηρῶ πῶς σήμερα δὲν θὰ μοῦ δώσῃς ἔξολε.

Π.—Δὲν ἔχω τώρα ὄρεξι, σοῦ δίνω 'στ' ἄλλο φύλλο.

Μεγάλος θούριος τοῦ Φασουλῆ
εἰς τὸν Ραυτόπουλο τὸν σεβνταλή.

Σὲ χαιρετῶ, Ραυτόπουλε, Ῥωμῆ ἀληθινέ,
καὶ ὅ,τι πῶ πρὸς χάριν σου τάξιζεις μὰ τί ναί.
Σὺ πρέπουν ὕμνοι, Πήγασοι καὶ ποιητῶν γαῖδούραις,
σὺ πρέπουν καὶ ἀπ' τὴν Κούλουρη δὴ κρήναις κολουραῖς,
ἐγλάματα καὶ τρόπαια καὶ στέφανοι πολλοὶ
ἐκ μέρους ὅλων τῶν κλεπτῶν καὶ ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ.

Σὲ προσκυνῶ, Ραυτόπουλε, μ' αὐτὰ κατεवासμένα...

καὶ στίχους ἐγραφές πολλοὺς καὶ σὺ 'στὰ κουτουροῦ,
καὶ συνεργάτης πρόθυμος ἐφημερίδων ἥσο
ἀλλ' ὅμως τρισμακάριοι καὶ οἱ μαστοὶ ἀκόμα,
ὅπου σ' ἐθήλασαν μικρὸν 'στῆς κούνιας σου τὸ στρώμα,
καὶ σὺ ἀπὸ τὴν πρόοδον δὲν ἔμενες ὀπίσω
ὡς νέος Ἑλλήν μ' αἰσθημὰ καὶ πρόσωπον λεπτόν,
ποῦ ἕνας κλέπτης ὅπως σὺ ἐφύτρωσ' ἐδὼ πέρα.

Σὲ προσκυνῶ, Ραυτόπουλε, ἐνώπιόν σου κλίνων,
καὶ καίω θυμιάματα, λιβάνια καὶ κεριὰ...
καὶ σὺ ἀπὸ τὰ κόκκαλα ἐβγήκες τῶν Ἑλλήνων,
ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ φύτρωσε καὶ ἡ ἐλευθερία.
Καὶ σὺ ἐτράφης μὲ ἀρετὰς αὐτῆς τῆς κοινωνίας
καὶ ἦσουν νέος λόγιος καλῆς οἰκογενείας.

Καὶ ποιητῆς Ῥωμαντικὸς ὑπῆρξες πρὸ καιροῦ
καὶ στίχους ἐγραφές πολλοὺς καὶ σὺ 'στὰ κουτουροῦ,
καὶ συνεργάτης πρόθυμος ἐφημερίδων ἥσο
ἀλλ' ὅμως τρισμακάριοι καὶ οἱ μαστοὶ ἀκόμα,
ὅπου σ' ἐθήλασαν μικρὸν 'στῆς κούνιας σου τὸ στρώμα,
καὶ σὺ ἀπὸ τὴν πρόοδον δὲν ἔμενες ὀπίσω
ὡς νέος Ἑλλήν μ' αἰσθημὰ καὶ πρόσωπον λεπτόν,
ποῦ ἕνας κλέπτης ὅπως σὺ ἐφύτρωσ' ἐδὼ πέρα.

Ἀνῆκες εἰς τὴν ἐλαφρὰν θαρρῶ φιλολογίαν
 κι' εἶχες συχνὰ κατὰ λυσιν ἐλαίου καὶ ἀργίαν,
 καὶ ὅτ' τὴν σπουδὴν τῆς νομικῆς προσήλωσες τὸ βλέμμα,
 πρὸ πάντων δὲ διέπρεψες εἰς τῆς κλοπῆς τὸ θέμα,
 διδάκτωρ δὲ τῆς Νομικῆς ἀνηγορεύθης τέλος,
 ἀλλ' ὅμως καὶ τοῦ Παρνασσοῦ θαρρῶ πῶς ἦσουν μέλος.

Ἐνῶ δὲ στίχους ἔγραφες καὶ τόσα μοιρολόγια,
 ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐξάπλωνες τὰρχοντικά σου χέρια,
 καὶ ἀλυσσίδες ἔκλεβες μαζί με τὰ ρολόγια,
 δραχμαῖς, δεκάrais, τάλληρα, πηρούνια καὶ μαχαίρια,
 καὶ γείτονα δὲν ἄφηνες ὅπου νὰ μὴν τὸν κλέψῃς
 καὶ πράγμα τοῦ πλησίον σου νὰ μὴν τὸ ξεπαστρέψῃς.

Μὰ τὰ μικρὰ δὲν σ' ἄρεσαν κι' ἐγύρευες μεγάλα
 καὶ παραπάνω ἤθελες ν' ἀνέβῃς μία σκάλα,
 καὶ κόλπα μεγαλῆτερα ἐφρόντιζες νὰ κάνῃς
 ὥς ὅτου πρωτοκλέφταρος διάσημος ἐφάνῃς,
 καὶ με πολλοὺς Κυζικηνοὺς εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
 κρυφὰ κρυφὰ τὸ ἔστριψες διὰ τὴν Ἑσπερίαν.

Ἄλλ' ὅμως ἄρχισες κι' ἐκεῖ τὰ ἴδῃ καὶ τὰ ἴδῃ
 κι' εὐρέθης με νομίσματα καὶ τόσα δακτυλίδια,
 καὶ οὕτω πως ἐτίμησες τὴν γῆν μας τὴν ἁγίαν,
 τὴν νομικὴν, τὴν ποίησιν καὶ τὴν φιλολογίαν,
 κι' ἀπέδειξες, συνάδελφε, εἰς πάντα ξένον βλῆκα
 πῶς ἄνδρας ἔχομεν κι' ἐμεῖς μεγάλους ὅτ' τὴν ἀμάκα.

Μέγας ἐφάνῃς πράγματι, ὦ Ἕλλην ποιητά,
 καὶ θαυμαστὰ πραγματικῶς τὰ ἔργα σου αὐτά,
 οὐδεὶς δὲ ὕμνος διὰ σέ μέγας ἐξαρκέσει
 κι' οὐτε αὐτὸς ὁ διάβολος σὲ θέλει γὰρ πεσκέσι,
 κι' ἐγὼ διὰ τὰ πλούτη σου δὲν ξέρω τί νὰ 'πῶ
 καὶ μένω κεραυνόπληκτος καὶ χάσκων σιωπῶ.

Τόσην χαρὰν αἰσθάνομαι ποῦ μ' ἔρχεται σὰν τρέλλα...
 τέτοια κλεψιά παρὸλ ντονέρ δὲν εἶναι παῖξε γέλα.
 Ναὶ μὲν μεγάλους τρέφομεν σουφροποιούς κι' ἐμεῖς,
 ἐκεῖνοι ὅμως ὅτ' κρυπτόν πολὺν συναΐζουν πλούτον,
 μὰ δόξα νᾶχῃ ὁ θεὸς καθὼς καὶ ὁ Ἑρμῆς,
 ποῦ κι' ἡ Ἑλλάς ἀνέδειξε σουφροποιὸν τοιοῦτον.

Δέν εἶναι παῖξε γέλασε αὐτὸς ὁ ποιητής,
 μικρὸς τὸ δέμας καὶ λεπτὸς, ἀλλ' ὅμως μαχητής,
 δοξάζει δὲ τὸ ἔθνος τοῦ σουφροποιὸς τοιοῦτος
 καθὼς τὴν Ρώμην ἄλλοτε ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Βρούτος,
 ἰδιαιτέρως δὲ τιμᾶ τούς κλέπτας τούς γενναίους,
 ἐμένα τὸν συνάδελφον καὶ τούς λογίους νέους.

Ἄν πάντες οἱ ἐλεύθεροι πολῖται τῆς Ἑλλάδος
 φωνάζουν πῶς μαραίνεται ὁ ἕνας κι' ἄλλος κλάδος,

πῶς ἡ πατρίς κατὰ κρημνῶν κατεσπευσμένως
 πῶς πουθενὰ δὲν φαίνεται κανένας νὰ ἐξέλῃ,
 κι' ἂν πάντα τοῦτος ὁ καῦμός μᾶς τρώῃ τὸ σῶμα
 ἅς εἴμεθα τοῦλάχιστον εἰς τὴν κλεψιά οἱ πρώτοι.

Ἐμπρός, ἐμπρός, Ραυτόπουλε, με διψαλέον βλέμμα
 κι' οὐδέποτε μὴ λησμονῆς πῶς εἶς Ἑλλήνων ἄνθρωπον
 Κι' ἂν ὅλοι τώρα σὲ πατοῦν καὶ σὲ κλωτοῦν ὡς σὺ
 ἀλλὰ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ σ' ἔχω πάντα φίλον,
 νὰ με διδάσκῃς τὴν κλοπὴν κι' ἐγὼ βουδός νὰ γίνω
 κατόπιν δὲ ὅτ' τὸν Περικλῆν ἐγὼ νὰ τὴν διδάσκω.

Σὲ προσκυνῶ, Ραυτόπουλε, καὶ ἀπ' ἐμπρός κι' ἐπί
 καὶ ὅτ' Παρίσι μ' ἔρχεται νάλθῃ νὰ σ' ἀπαντήσῃ
 ἀδελφωμένοι καὶ οἱ δῆο νὰ στήσωμε λημέρι,
 νὰ κλέπτωμεν τὸν Φεαρδᾶν ἡμέρα μεσημέρι,
 κι' ἀπ' ὅλα τὰ νομίσματα γεμάτοι, ποιητά,
 νὰ καταντήσωμεν κι' οἱ δῆο Μουσεία κινητά.

Σὲ προσκυνῶ, Ραυτόπουλε, με χέρια σταυρωμένα,
 καὶ λησμονῶ πρὸς χάριν σου καὶ τὸ εἰκοσιένω,
 τοὺς πρὸ αἰώνων πόθους μας, τῆς λεβεντιᾶς τὰ χεῖρα
 τὴν Λαύρα, τὴν Ἀγιά Σοφιά, τὰ κλέφτικα μηλίδια
 ἀλλ' οὐτε τρέχω νὰ σκεφθῶ ὅσους τάφους τῶν παλαιῶν
 καὶ σένα τώρα ἐξυμνῶ, καὶ σένα ψάλλω μόνον.

Σ' ἐναγκαλίζομαι σφικτὰ με μάτια δακρυσμένα,
 σὺ τώρα τὴν ἀγάπην μου ὀλόκληρον κρατεῖς,
 μὰ εἴθε γρήγορα κι' ἐγὼ νὰ γίνω σὰν καὶ σένα
 ἱππότης ἀρχαίφιλος καὶ κλέπτης ποιητής,
 νᾶμαι φοβέρ' ἀδίστακτος σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
 καὶ τὸνα κι' ἄλλο χέρι μου ν' ἀρπάξῃ καὶ νὰ γδύσῃ.

Ἐμπρός, ἐμπρός, Ραυτόπουλε, με θαρραλέον βῆμα,
 καὶ με τὸ κλέπτε κι' ἀρπάζε τοὺς συνάδελφους τίμα,
 Μὴν ἀποκάμῃς, φίλτατε, ὅτ' ἔργον σου προχώρα,
 κι' ἂν μᾶς χωρίζουν θάλασσαι, ὠκεανοὶ καὶ ὄρη,
 δέξου θερμὰ φιλήματα καὶ ἄνθη μυροβόλα,
 μὰ 'πὲς καὶ χαιρετίσματα ὅτ' τὸν κύριον Μανσόλα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τῆς Μπέτσου τὰ ποιήματα τὰ μοσχομυρισμένα
 ἐβγήκαν τώρα πετακτὰ καὶ χαλαστωμένα,
 ποικίλα δὲ καὶ γλαφυρὰ τὴν ὕλην καὶ τὸ εἶδος
 με διαχύσεις τρυφερὰς περιπαθοῦς γραφίδος.
 Κι' ἐγὼ ἐνθέρμως συνιστῶ εἰς ἄνδρας καὶ κυρίας
 τὴν κομφοτάτην συλλογὴν εὐμούσου ποιητρίας.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' σπῆτι μου ἀνέβῃ,
 ὅτ' τὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 με ξενοδοχεῖον Εὐδή, — δῆο ὅτ' ἀδῖ, τρεῖς ὅτ' ξύδι,

με Χημεῖον, με μιά μάνδρα, — με μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.